

РЕШЕНИЕ

№ 1221

гр. Пловдив, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Габриела Пл. Йорданова
като разгледа докладваното от Дафина Н. Арабаджиева Гражданско дело №
20215330101395 по описа за 2021 година

Производството по делото е по предявен от В. В. В., ЕГН *****, гр. П., ул. „****“
№ *, ет. *, ап.* против „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, гр. София, ж.к.
Младост – 3, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20 иск по чл. 55, ал. 1
ЗЗД за връщане на сумата от 380 лв.- недължимо платена сума Договор за предоставяне на
потребителски кредит № *****/***** г. и свързания с него договор за поръчителство,
ведно със законната лихва, считано от 27.01.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

Първоначално е предявена искова молба от В. В. В., ЕГН *****, гр. П., ул.
„****“ № **, ет. *, ап.* против „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, гр. София,
ж.к. Младост – 3, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20, с която са
предявени обективно съединени иски при условията на евентуалност и кумулативност с
правно основание чл. 26 ЗЗД, чл. 22 във вр. с чл. 10, ал. 1 ЗПК, чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, чл.
11, ал.1, т. 7, т. 9 ЗПК, чл.11, ал. 1, т. 11, т. 20 ЗПК и с правно основание чл. 29, ал.1 ЗЗД и
чл. 21, ал. 1 ЗЗД, чл. 33 ЗЗД и кумулативно съединен иск по чл. 55, ал. 1 ЗЗД , от които
главен иск за прогласяване на нищожност на Договор за предоставяне на потребителски
кредит № *****/***** г. и свързания с него договор за поръчителство, при евентуалност
спрямо установителния главен иск за прогласяване на унищожаемост на договорите поради
грешка, измама или поради крайна нужда и явно неизгодни условия, както и обективно
кумулятивно съединения иск за връщане на сумата от

С уточнителна молба от ***** г. обаче ищецът е посочила, че предявява само осъдителния
иск за връщане на сумата от 380 лв., като наведените основания за нищожност и

унищожаемост са във връзка с така предявения иск за връщане на сумата, като недължимо платена.

Ищецът посочва, че на ***** г. е сключил договор за потребителски кредит с ответника, като в договора е посочено, че сумата по отпуснатия заем е в размер от 400 лв., като тази сума е следвало да се върне ведно с договорна лихва от 13,52 лв. или обща сума от 413,52 лв., платима на вноски. Уговореният лихвен процент е в размер на 3,38 %, а ГПР е в размер на 49,85 %. В договора е отразено, че изпълнението на задължението на ищеца ще бъде обезпечена от ФЕРАТУМ БАНК. В изпълнение на горното ищцата се е задължила да заплати на ФЕРАТУМ БАНК сума в размер от 366, 48 лв. Твърди се, че ищецът е погасила изцяло задълженията си по сключения договор, като е платила обща сума в размер от 780 лв.

Ищецът оспорва договорите за кредит и поръчителство, като нищожни на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 26 ЗЗД поради нарушаване на императивни законови правила. На първо място твърди, че не е спазена предвидената от закона форма, което представлява нарушаване на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК и на основание чл. 22 ЗПК е самостоятелно основание за недействителност на договора. Сочи, че доколкото се касае за сключен договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, то не е спазена предписаната в ЗПФУР процедура. Не е предоставена на потребителя и преддоговорна информация. Не е спазен и законоустановеното задължение за написване на договорите по ясен и разбираем начин и представяне на всички елементи с еднакъв по вид, формат и размер – не по – малък от 12, в два екземпляра по един за всяка от страните по договорите.

На следващо място твърди, че не е спазена разпоредбата на чл. 11, ал.1, т. 7 ЗПК, като не е посочен размер на кредита, както и начина, по който ще бъде изплатена сумата и в какъв срок. Твърди се нарушаване на разпоредбата на чл. 11, ал.1, т. 10 ЗПК, като не е посочен ГПР по кредита, както и общата сума дължима от потребителя, при посочване на взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите, по определения в Приложение № 1 по ЗПК начин. Липсва методика на формиране на ГПР, като не става ясно по какъв начин е изчислен същия. Цитира се съдебна практика в тази насока. Твърди се неравноправност на клаузата изискваща необходимост от поръчителство. В тази насока посочва, че сумата за поръчителя е част от общата дължима сума и е платена в полза на заемотателя. Ищецът твърди, че с клаузата за поръчителство ответникът е нарушил императивните изисквания на чл. 19, ал. 4 ЗПК, както и е заобиколил изискванията на чл. 21, ал.1 ЗПК, като не е посочил точно финансовата тежест на кредита за длъжника. Твърди се, че посоченият ГПР не е правилно посочен, което счита за самостоятелно основание за недействителност приравняващо се на липса на посочен ГПР.

Оспорва договора за кредит, като нищожен на основание чл. 11, ал.1, т. 9 ЗПК във вр. с чл. 26 ЗЗД, тъй като клаузата за възнаградителна лихва /ГЛП/ е нищожна поради противоречие с добрите нрави. Посочва, че е налице и несъответствие между посочения в преддоговорната информация ГЛП и този, посочен в договора.

Оспорва договора за кредит, като нищожен на основание чл.11, ал.1, т. 11 във вр. с чл. 22

ЗПК , тъй като не е посочен съществен елемент от неговото съдържание, а именно: условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя и периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните платени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Твърди нарушение и на ЗЗП в тази насока.

Оспорва договора за кредит, като нищожен на основание чл.11, ал.1, т. 20 във вр. с чл. 22 ЗПК , тъй като не е посочено наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата, съгласно чл. 29, ал.4 и 6 ЗПК и размера на лихвения процент на ден. С оглед нищожност на договора за кредит, то счита за нищожен и свързания с него договор за гаранция.

При условията на евентуалност в случай, че съдът приеме, че договорите не са нищожни, то оспорва договорите, като унищожаеми поради измама, а при условията на евентуалност поради грешка. Твърди се, че с оглед на изложените обстоятелства може да се направи извод, че в съзнанието на ищцата са били наведени неверни представи относно основните елементи от съдържанието на договора. Освен това счита, че договорите са унищожаеми, тъй като са сключени при крайна нужда и явно неизгодни условия. Към датата на сключване на договорите ищецът твърди, че не е разполагала с достатъчно финансови средства за задоволяване на нейните и на семейството ѝ основни потребности. Относно неизгодните условия посочва, че печалбата на заемодателя е около 50 %.

Оспорва договорите и като нищожни на основание чл. 26, ал.1, пр. 1 ЗЗД поради нарушение на закона и на основание чл. 26, ал.1, пр. 2 ЗЗД поради нарушаване на добрите нрави, респективно на основание чл. 146 ЗЗП поради неравноправие на отделните клаузи от процесните договори.

Моли исковете да се уважат. Претендира разноски.

Ответникът оспорва предявените искове, като неоснователни и недоказани. Възражава срещу твърденията за нищожност на договорите и на отделните клаузи. Твърди, че е спазена предвидената в закона форма, като процедурата по сключване на договора е била изпълнена в съответствие с всички изисквания на ЗПФУР и ЗЕДЕУУ. Описани са стъпките по сключване на договора. Относно гаранцията се сочи, че ищецът сам е избрал да се ползва от допълнителна услуга – гаранция, като размерът на възнаграждението е 118,48 лв. След одобряване ищецът е получил на личната си поща на посочения от него имейл Общи условия и преддоговорна информация, като чрез изпращане на СМС е дал своето съгласие да сключи договор за кредит по предложените условия. Твърди се, че са спазени всички изисквания във връзка с това договорът за потребителски кредит, както и всички негови елементи да са написани по ясен и разбираем начин, като са били спазени и изискванията за формат и размер на шрифта.

Твърди се, че в договора за кредит е посочен, както общият размер на кредита -413,52 лв., така и начина, по който ще бъде изплатена сумата – банков път, чрез Изи Пей, чрез процесингова система, чрез пощенски превод или чрез Спей и в какъв срок- 30 дни.

Ответникът посочва, че е предоставил цялата законово необходима информация във връзка с размера на ГПР, както и начина на неговото формиране, като оспорва твърденията, че същият е неправилно посочен. Невключването на възнаграждението за Фератум БАНК се сочи, че не представлява нарушаване на разпоредбите за начина на формиране на ГПР, нито заблуждаваща търговска практика. Излага съображения за това, че ищцата сама е избрала да сключи договора при гаранция, като същата не представлява допълнителна печалба за заемодателя, а необходимостта от обезпечение се явява следствие от оценка кредитоспособността на потребителя.

Оспорва твърденията за противоречие клаузата за възнаградителна лихва с добрите нрави, като сочи, че нейният размер е съобразен със законовите ограничения.

Ответникът твърди, че в договора за кредит и преддоговорната информация ясно са посочени условията за издължаване на кредита от потребителя, включително информация за размера, броя и конкретната дата, на която плащането е дължимо. В договора за гаранция също се посочват ясно тези обстоятелства, касаещи заплащане на възнаграждението за гаранция.

Оспорва твърденията за липса на уредено право на отказ от договора, като сочи, че в чл. 12 от Общите условия същото е уредено по ясен и разбираем начин, като е спазена стриктно разпоредбата на чл. 29, ал. 6 ЗПК.

По отношение на евентуалните искове оспорва твърденията за измама, грешка и сключване на договора при крайна нужда и явно неизгодни условия. Твърди се, че на ищеца е предоставена на електронната поща цялата необходима преддоговорна информация и същата е дала своето информирано съгласие за сключване на договора. Прави възражение за изтекла давност по отношение на иска за унищожаване на договора поради крайна нужда, като сочи, че 1 – годишния срок е изтекъл. В допълнение на изложеното посочва, че ищецът е кандидатствала за общо 18 кредита в периода от **** г. до ***** г., като общо 15 от тях са били одобрени след извършване на оценка на кредитоспособността ѝ.

На основание изложените съображения моли исковете да се отхвърлят. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, че на между ищеца и ответника е сключен договор за кредит от ***** г., по силата на който е предоставена на ищеца в заем сумата от 400 лв.

От приетия като писмено доказателство договор за кредит от ***** г. се установява, че срокът на заема е 30 дни, считано от датата на превеждане на сумата, като падежната дата е ***** г.. Общата сума, която е дължима по договора е 413,52 лв., като не се оспорва, че

същата е заплатена. Лихвеният процент е 3,38 %, а ГПР е 49,85 %. Съгласно чл.3, б. б) от договора лихвата, определена съгласно общите условия е 13,52 %. В чл. 5 от договора е предвидено, че заемът се обезпечавя с поръчителство, предоставено от Фератум Банк в полза на Дружеството. Договорът за поръчителство се сключва не по – късно от края на работния ден, в който е сключен заемът. С одобряването от Дружеството на предоставеното в негова полза обезпечени, уговорката, свързана с обезпечението не може да се отмени нито от заемателя, нито от лицето, предоставило обезпечението. Одобряването на обезпечението се извършва чрез одобряването на заема.

Приет е като писмено доказателство Договор за гаранция /поръчителство/ от ***** г., сключен между „Фератум Банк“ ЕАД и В. В., по силата на който се обезпечавя Договор № ***** за предоставяне на потребителски кредит от ***** г., сключен между страните в производството. За обезпечаване на кредита, по силата на договора за гаранция, ищцата е следвало да заплати сумата в размер на 118,48 лева.

По делото е изготвена и СТЕ от в.л. А. К., от което се установява, че при кандидатстването за кредит, потребителят попълва необходимите данни. Във формата е налична секция „Изберигарант“, в която потребителят има възможност да избере една от две възможности: „Гаранция от Фератум Банк“, „Личен гаран/Поръчител“. При избор на някоя от двете възможности се зарежда форма с допълнителни данни за избрА. такава. Предоставени били данни на вещото лице от информационната система на „Фератум България“ ЕООД за наличие на кандидатстване на потребител „В. В.“ с избрана опция личен гарант за *** г., ***г., *** г., ***** г. Установено е че използваният шрифт за основната част на текста на договора за кредит е изписана с шрифт от типа „*****“ с размер ** pt.

По делото е прието заключение по допусната ССЧЕ – основно и допълнително, изготвени от в.л. М., от които се установява, че общата сума, която ищцата е заплатила на ответника по договор за потребителски кредит е в размер на 413,52 лева. Вещото лице установява, че в ГПР е включена само договорна лихва. От приетото и неоспорено заключение на допълнителната задача към съдебно – счетоводната експертиза се установява, че процентът, с който би се оскъпил процесния кредит с постигнатата договорка за заплащане на такса за услугата гаранция/ поръчителство към Фератум Банк в качеството на гарант е 360,376 %. Вещото лице установява, че сумата от 118,48 лв. за допълнително избраната незадължителна услуга – предоставяне на гаранция е преведена от ищцата по банковата сметка на ответника на ***** г. т.е. на датата на сключване на договора за кредит. На същата дата тази сума е преведена от Фератум България ЕООД по сметка на Фератум Банк.

Съдът кредитира приетите по делото заключения по допуснатите съдебно – счетоводна експертиза, допълнителна съдебно – счетоводна експертиза и съдебно-техническа експертизи, доколкото същите са компетентно изготвени, с необходимите знания и умения и съответстват на събрания по делото доказателствен материал. Същите не се оспорват от страните в производството.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

За основателността на предявения осъдителен иск с правно основание чл.55, ал.1, изр.1 ЗЗД за връщане на платеното при начална липса на основание, следва да са се проявили следните факти в обективната действителност, а именно: ищецът да е платил процесните суми на ответното

дружество по процесните договори за заем, които са недействителни.

В доказателствена тежест на ищеца е да установи факта на плащането, а ответникът носи тежестта да докаже, че плащането е осъществено на валидно основание, т.е. че процесният договор за заем е действителен.

За основателността на предявения иск следва да се установи и че плащането на претендираната сума е при начална липса на основание, поради наличие на някое от специалните основания за недействителност на договора по чл.22 ЗПК.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10 ал. 1, чл. 11 ал. 1 т. 7- 12 и т. 20, чл. 12 ал. 1 т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност.

Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10 ал. 1, чл. 11 ал. 1 т. 7- 12 и т. 20, чл. 12 ал. 1 т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност.

Клаузата на чл. 5 от Договора за кредит възлага в тежест за заемателя да осигури обезпечение с поръчителство, предоставено от Ferratum Bank в полза на кредитора. Прочитът на съдържанието на посочената клауза и съпоставянето ѝ с естеството на сключения договор за паричен заем, налага разбирането, че по своето същество тя представлява неотменимо изискване за получаване на кредитно финансиране и на практика не предоставя избор за потребителя, както дали да предостави обезпечение, така и какво да бъде то.

Същевременно, кредиторът не включва възнаграждението по договора за поръчителство към ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи и нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Съгласно чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Съобразно §1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси”.

Предвид изложеното, то е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи.

В конкретния случай е посочено, че ГПР е 49,85 % и общата дължима сума е в размер от 413,52 лв., но от съдържанието на договора потребителят не може да се направи извод за начина на формиране на ГПР и дали в него е включено възнаграждението за гаранта, което очевидно не е включено в общата дължима сума, но е заплатено в полза на кредитора на датата на сключване на договора за кредит и още преди подписване на договора за поръчителство.

Нещо повече- както вече бе коментирано, предвид предпоставките, при които възниква задължението на потребителя да заплати възнаграждение за поръчителство, то същото е с характер на сигурен разход и следва да бъде включено изначално при формирането на ГПР. В случая, акцентът се поставя не само върху факта, че в тежест на потребителя се възлага заплащането на допълнително възнаграждение за ползвания финансов ресурс, но и върху обстоятелството, че ако това обстоятелство му бе известно (чрез изначалното му включване в разходите по кредитите), то той би могъл да направи информиран избор дали да сключи договора.

Съгласно практиката на СЕС практиката по посочването в договор за кредит на по-нисък от действителния годишен процент на разходите, трябва да се окачестви като „заблуждаваща“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и за изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялните търговски практики“), доколкото тя подтиква или е възможно да подтикне

средния потребител да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.

В ЗПК е посочено изчерпателно какво следва да е съдържанието на договора за кредит. Липсата на изрично посочените в чл.22 във вр. с чл. 11 ЗПК реквизити на договора за кредит водят до недействителност на същия, като в закона не е предвидена възможност тези реквизити да са определяеми такива.

С оглед гореизложеното по повод съдържанието на сключения договор за потребителски кредит между ответника и ищеца съдът счита, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК, поради което договорът за потребителски кредит е недействителен на това основание. Имайки предвид последиците на тази недействителност съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, то потребителят – ответник по настоящото дело дължи връщане на чистата стойност по кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Освен, че е недействителен договорът за кредит и предвидената в него клауза за осигуряване на гарант, то договорът за гаранция /поръчителство/, е лишен от основание, тъй като по силата на посоченото правоотношение, в полза на потребителя не се предоставя услуга. Обезпечението е единствено и само в полза на кредитора - ищец, за което цялото възнаграждение е поето от потребителя. Срещу заплащането на възнаграждението по договора за поръчителство, което е в размер на 118,48 лева, ищецът- потребител не е получил каквато и да било услуга.

Предвид изложено, настоящият съдебен състав намира, че така сключеният договор за кредит се явява недействителен на основание чл. 22, доколкото не са спазени изискванията на чл. 11, ал.1, т. 10 ЗПК.

За да бъде уважен предявеният иск с правна квалификация чл. 55, ал. 1, пр. първо ЗЗД, то в тежест на ищеца е да установи, че е налице предаване, съответно получаване на парична престация, нейният размер и пряка причинно- следствена връзка между обогатяването и обедняването.

В тежест на ответната стрА. е да изясни наличието на валидно правоотношение, по повод на което е осъществено имущественото разместване.

От приетите по делото съдебно – счетоводни експертизи, неоспорени от страните, се установява, че ищцата е заплатила по договора за кредит сумата от 413,52 лв. , включваща главница и лихва и сумата от 118,48 лв. такса гаранция, доколкото съгласно чл. 23 от ЗПК кредитополучателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, то предявеният иск по чл. 55 ЗЗД е основателен и доказан до размера на сумата от 132 лв., представляваща разлика между общо платената сума от 532 лв. и чистата стойност в размер на 400 лв.

Предвид изложеното съдът счита, че предявеният иск следва да се уважи до размера на сумата от 132 лв., а за разликата до пълния предявен размер от 380 лв. следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК в полза на всяка от страните по делото се дължат разноски съразмерно на уважената и отхвърлена част от иск.

Ищцата е представила доказателства и претендира разноски в размер на 240 лв. за заплатена държавна такса и депозити за вещи лица. От така направените разноски, съразмерно на уважената претенция следва да се присъди сумата от 83, 37 лв.

От процесуалния представител на ищцата е представен договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено защитата да бъде осъществена безплатно, на основание чл. 38, ал.1, т. 1 ЗАдв. Съгласно ал. 2, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Неговият размер, съобразно предявения иск, съдът определя на осн.чл.7, ал.2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер от 400 лв., от който съразмерно на уважената претенция следва да се присъди сумата от 139 лева.

Ответникът претендира разноски в размер на 445 лв., от които 200 лв.- юрисконсултско възнаграждение, 5 лв.- държавна такса, 200 лева – депозит СТЕ и 40 лв.- депозит ССЕ. Съдът счита, че искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно до размера на сумата от 100 лв., като съразмерно на отхвърлената претенция в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер от 225 лв.

На основание гореизложеното съдът,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, гр. София, ж.к. Младост – 3, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20 **ДА ЗАПЛАТИ НА** В. В. В., ЕГН *****, гр. П., ул. „*****“ № **, ет. *, ап. * сумата от 132 лв.- главница, недължимо платена сума по Договор за предоставяне на потребителски кредит № ****/**** г., ведно със законната лихва, считано от 27.01.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 83,37 лв.- разноски по съразмерност, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения от В. В. В., ЕГН *****, гр. П., ул. „*****“ № **, ет. *, ап. * против „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, гр. София, ж.к. Младост – 3, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20 иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца разликата до пълния предявен размер от 380 лв. , ведно със законната лихва, считано от 27.01.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, гр. София, ж.к. Младост – 3, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20 да заплати на адв. А. Д. К., ЕГН *****, гр. С., ул. „*****“ № *, ет. *, ап. * сумата от 139 лв.- адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.1, т.1 от Закона за адвокатурата, съразмерно на уважената искова претенция.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН *****, гр. П., ул. „*****“ № **, ет. *, ап. * да заплати на „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, гр. София, ж.к. Младост – 3, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20 сумата от 225 лв.- разноски по съразмерност.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд– Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните по делото.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____